

Prologas

*Šv. Jurgio bažnyčia, Hanoverio aikštė
1815-ųjų birželis*

Visi klaupai buvo užimti. Tokioje didžiulėje ir didingoje bažnyčioje kaip ši tai nutikdavo nedažnai, tačiau nieko nuostabaus turint omenyje, kad tuoj prasidės reikšmingiausios sezono vestuvės. Diena, kai aukštuomenės numylėtinė dailioji Aminsterio grafo vienturtė dukterė teka už gražiojo jaunikio.

Net ir saulė išlindo atšvęsti. Mesdama šiltus spindulius pro įspūdingus vitražinius langus džiugino akį ir įvairiomis spalvomis nudažė grindis – atrodė, tarsi žvelgtum pro kaleidoskopą. Ore tvyrojo ryškus lelijų – mėgstamiausių Lizės gėlių – aromatas. Taką per bažnyčią, kuriuo ji greitai žengs, puošė aukštos vazos su gėlėmis ir medžių šakų girliandos.

Vestuvinė suknelė buvo subtiliai išsiuvinėta, daili skrybėlaitė dekoruota nuostabiais smulkiais šilkiniais kaspinais. Taip, kaip ji visada ir norėjo.

Tiesą sakant, didžiuliam Lizės džiaugsmui, organizuojant vestuves su Reinhamo markizu viskas klostėsi tiksliai taip, kaip ji ir įsivaizdavo. Juk apie tobulą šventę ji svajavo nuo tada, kai tebuvo dešimties. Apmąstė viską iki smulkiausių detalių. Vestuvės – svarbiausia jos gyvenimo diena. Tobulo, laimingo gyvenimo pradžia prabėgus lygiai šešiams mėnesiams nuo pirmo susitikimo su visa širdimi mylimu vyru.

Jų sąjunga daug ką nustebino – taip pat ir brangiuosius Lizės tėvus. Čarlzas garsėjo kaip donžuanas. Prieš rasdamas tikrąją meilę buvo spėjęs sudaužyti ne vieną širdį. Kiekvieną kartą kam nors pradėjus jį kritikuoti – o tai nutikdavo erzinamai dažnai – Lizė primindavo, kad visi žino, jog sutikę sau skirtą moterį donžuanai tampa geriausiais vyrais. O ji neabejotinai buvo Čarlzui skirta moteris.

Brangusis kartojo tai kiekvieną dieną. Nuo pat pirmo jų šokio buvo itin aistringas ir dėmesingas gerbėjas. Nors Lize turėjo nemažą kraitį, jis pabrėžė, kad pinigai jam nė per nago juodymą nerūpi. Su malonumu vestų ją net ir nieko neturinčią. Jei prireiktų, apsitaisiusią skudurais. Ką reiškia kraitis, jei širdis plaka tik dėl jos? Jiems lemta amžinai būti drauge. Čarlzui terūpėjo ji. Jis ne kartą tai įrodė apipildamas komplimentais ir ilgesingais žvilgsniais. Kaip nuostabiai romantiškai viskas klostėsi. Tokio meilikavimo Lizei visi pavydėjo. O dabar dar surengtos ir tobulos vestuvės. Pirmoji birželio nuotaka.

– Vėliau aiškiai išsakysiu jam savo nuomonę! Galite tuo neabejoti! – jau antrą kartą per kelias minutes tėtis atvožė kišeninį laikrodį ir nekantriai įsispoksojo į ciferblatą. – Tai nuotaka turi išskirtinę teisę vėluoti, ne jaunikis. Palikti mus besislepiančius zakristijoje tarsi kokius nusikaltėlius visiškai nepadoru, Lize. Neįsivaizduoju, ką tas storžievis sau mano mus taip siutinamai įžeidinėdamas.

Lizė raminausiai nusišypsojo. Užsienio reikalų ministerijoje tėtis buvo pratęs vadovauti ir griežčiau nei būtina laikytis dienotvarkės. Jis garsiai išreiškė abejones dėl dukros pasirinkto jaunikio. Lizė pastaraisiais mėnesiais daug laiko praleido tikindama jį, kad viskas neabejotinai klostysis nuostabiai, o markizas ne toks, kokiu jį visi laiko.

– Nurimk, tėti. Susirinkusieji nežino, kad jau atvykome, tad visai nesvarbu. Tikriausiai yra rimta priežastis, kodėl Čarlzas vėluoja. Jis atvyks, – vakar naktį, prieš išsmukdamas pro jos miegamojo langą ir nusileisdamas visterija, mylimasis pasiuntė oro bučinį ir užtikrino, kad skaičiuos sekundes iki jų priesaikos. Ką žvelgiant į visumą reiškia kelios minutės vėlavimo? Juk jie tuoj drauge leisis į viso gyvenimo kelionę.

Ranka instinktyviai pakilo prie pilvuko. Lizė užgniaužė besiskleidžiančią šypseną. Sužinojęs, kokią paslaptį pastarąją savaitę ji nuo visų saugojo, tėtis pasiustų.

Vėliau šįvakar, kai liks dviese, Lize ketino Čarlzui papasakoti apie kūdikį. Vestuvinę dovaną jam, gimusią iš meilės prieš beveik du mėnesius, – kai ji noriai padovanojo jam savo nekaltybę. Nebuvo jokios prasmės toliau kentėti beprasmiškai ją saugant.

– Juk mes susižadėję, – pirmą kartą užsiropštęs visterija ir nustebinęs Lizę jos miegamajame priminė Čarlzas. – Ką tos kelios savaitės pakeis? Be to, kai meilė tokia stipri ir tvirta kaip mūsų, vestuvių ceremonija tėra formalumas. Širdyje aš tave jau vedęs, – ji jautėsi taip pat. Lizė žinojo, kad išgirdęs naujienas Čarlzas mirs iš laimės. Tobula tobiliausių jos gyvenimo metų pabaiga.

* * *

Pirmosios rimtos dvejonės užgimė po daugiau nei pusvalandžio išvydus papilkėjusį brolio Rafio veidą. Įsmukęs pro šonines duris jis tyliai jas uždarė ir kiek susikūprinęs sustojo priešais.

– Jo nebėra, Lize.

Rimtas brolio balsas privertė pagalvoti blogiausia. Negi brangusis sužadėtinis mirė? To tikrai negali būti.

- Ką turi omenyje sakydamas, kad jo nebėra? Kas nutiko? - vos prieš kelias valandas Čarlzas atrodė kuo puikiausiai. Labai užsidegęs. Nebuvo matyti jokių ligos ar karščiavimo požymių. Ašaros jau sruvo skruostais, panika vertė širdį pašėlusiai daužytis krūtinėje. - Ar nutiko nelaimingas atsitikimas? - prašau, Dieve, kad tik jam nebūtų tekę kentėti.

Broliai papurčius galvą Lizė jo akyse išvydo nevaldomą pyktį.

Pyktį ir gailestį. Jai.

- Ne, lėlyte. Bijau, kad nenutiko nieko tokio kilnaus. Nežinau, kaip tau tai pasakyti, tad paprasčiausiai rėšiu viską, kaip yra. Tas niekšas veda kitą.

Lizei sulinko keliai. Atbulomis klupčiojančią link kėdės ją prilaikė tėtis.

- Tu klysti, - apėmė blogumas, sienos pradėjo suktis. - Čarlzas taip su manimi nepasielgtų. Jis mane myli.

- Jis paliko laišką... - laišką, kurį jos brolis aiškiai jau perskaitė, nes antspaudas buvo sulaužytas. Išlankstytas popierius suglebęs karojo jo rankoje.

Beširdiškas laiškas net nebuvo adresuotas kam nors konkrečiai. Gulėjo paliktas ant židinio atbrailos viengungio bute Olbanio name. Laiške buvo kasdieniška informuojama, kad Čarlzas su Eilsberio hercogo dukra paslapčia bėga į Gretna Gryną. Tokį drastišką žingsnį tenka žengti todėl, kad prieš metus hercogas uždraudė jų santykius. Žinoma, jie stengėsi kovoti su juos pasiglemžusia nuožmia trauka. Tačiau meilė neišpasakytai turtingo hercogo paprastai, nerangiai jauniausiai dukrai buvo „gili ir nekintanti“. Jau labai ilgą laiką jis buvo „širdyje ją vedęs“. Priesaikos vienas kitam tebus formalumas, nes - tai buvo stipriausias smūgis Lizei - „širdis plaka vien dėl jos“.

Pažįstami žodžiai labai skaudino. Perrėžė iš pradžių užplūdusį neigimą ir šoką gerokai stipriau nei kas kita. Koks siaubas sužinoti, kad jai tokie reikšmingi žodžiai sužadėtiniui nieko nereiškė.

- Rafi, jei veiksime nedelsdami, gal pavyks skandalą sušvelninti.

Praktiškojo tėčio žodžiai pasigirdo tarsi pro miglą. Eilsberio hercogui buvo pasiūsta skubi žinutė. Suregztas karštligiškas planas. Stengiantis išgelbėti padėtį bus pasitelkti tėčio ryšiai Vyriausybėje ir aukšta padėtis visuomenėje. Visi ją remia stengdamiesi išsaugoti reputaciją. Tačiau kaipgi įmanoma pataisyti tokią padėtį? Ją suviliojo ir pametė.

Pametė!

Ilgai ir kruopščiai dėlėjusi smulkmeniškus tobulos ateities planus Lizė nenumatė tokio siaubingo scenarijaus. Elgėsi kaip naivi kvailė. Įsimylėjo žavų markizą, telaukusį, kol pasitaikys gerokai turtingesnis taikynys. Nėščia, naivi kvailė, kantriai laukusi jo bažnyčioje, tikėjusi visomis jo kruopščiai apskaičiuotomis vilionėmis ir atviromis pagyromis. Meilė Čarlzui taip apakino, kad Lizė nekreipė dėmesio į bene visų pažįstamų, taip pat ir savo šeimos, perspėjimus. Patikli, dėmesio ištroškusi kvailė, nenusipelnusi net niekšo jai nekaltybę atėmusio donžuano laiško, net paminėjimo

tame brolio aptiktame raštelyje. Parašyto veidmainiškomis rankomis, dar prieš kelias valandas klaidžiojusiomis jos kūnu. Veikiausiai lipdamas pro miegamojo langą Čarlzas jau buvo suplanavęs santuoką, bet vis tiek pasinaudojo Lize. Kaip tikras palaidūnas, begėdis donžuanas. Toks jis ir buvo. Į pasaką spanašios piršlybos ir visi nekaltos mergelės lovoje intymiai šnibždėti iš pažiūros nuoširdūs meilės prisipažinimai buvo nieko verti. Visa tai tebuvo melas. O ji apgavystėmis patikėjo.

Ranka vėl savaimė pakilo prie pilvo. Staiga pasirodė, kad nuo stipraus lelijų aromato supykins. Gal taip Lizė pasijuto suvokusi katastrofiškai skaudžią padėtį. O gal tai tik kartus pažeminimo ir neišpasakytos išdavystės skonis. Lizė negrįžtamai suniokota. Savo noru atidavė jautrią, švelnią širdį vyrui, o jis grąžino ją negailestingai sumaitotą.

Sudraskytą į menkiausius gabalėlius.